

Bài Học 1

* 27 Tháng 9 – 3 Tháng 10

Gia-Cơ, Người Anh Em Chúa

Đọc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Nay: *Giăng 7:2-5; 1 Cô-rinh-tô 15:5-7; Gia-cơ 1:3; 2:5; 1 Phi-e-rơ 2:9, 10; Ma-thi-ơ 7:24-27.*

Câu Gốc: “Ví thử các người làm theo điều ta dạy, thì các người là bạn hữu ta.” (Giăng 15:14)

Ngày hôm nay chúng ta sống cách xa hội thánh cơ đốc ban đầu cả gần 2000 năm. Chúng ta có ý niệm gì về hội thánh của phong trào Cơ Đốc thời ấy không? Vào thời ấy, có nhiều điểm nhóm tại gia. Phần đông những người theo Chúa là người Do Thái. Họ đã bị các người đồng chủng tấn công và đàn áp vì phần lớn người thời ấy không tin Đức Chúa Giê-su và người ta chống đối những ai tin Đức Chúa Giê-su. Thư của Gia-cơ cho chúng ta được thấy các hình ảnh đầu tiên của những người Do Thái tin Đức Chúa Giê-su. Vì dần dần sự tranh chấp giữa người Do Thái và người tin Đức Chúa Giê-su càng dữ dội hơn, nhóm người tin Chúa giảm dần. Lá thư này được viết trước khi nhóm Do Thái bị phân tán và các nhà thờ người ngoại quốc (không phải người Do Thái) lại trở nên lớn mạnh hơn vào thế kỷ thứ hai.

Qua thư này, chúng ta thấy lý do thúc đẩy Gia-cơ viết nó dường như không phải vì những sự khó khăn của một hội thánh địa phương. Nhưng ông viết thư này để gởi cho “những anh em tín hữu của mười hai chi phái đang ở tản lạc khắp nơi.” (Gia-cơ 1:1).

Trước khi chúng ta mở xẻ bức thư của Gia-cơ, trước hết chúng ta cần phải biết về tác giả của thư này. Các câu hỏi cần được trả lời là: Gia-cơ là ai? Gia-cơ có gốc gác thế nào? Ông ta với Đức Chúa Giê-su có liên hệ gì? Và địa vị của ông trong hội thánh là gì?

Gia-Cơ, Người Anh Em Của Đức Chúa Giê-su

Tác giả của bức thư này phải là một người quen thuộc trong hội thánh. Bởi vì trong thư không nói hay cần phải giới thiệu tác giả là ai trừ trong đoạn 1 câu 1 “Gia-cơ, tôi tớ Đức Chúa Trời và Đức Chúa Giê-su Christ, đặt cho mười hai chi phái ở tan lạc, chúc bình an!”

Chúng ta hãy nghiên cứu để xem người tên gọi Gia-cơ quen thuộc này có thể là người nào sau đây. Trong Tân Ước có cả thấy bốn người tên Gia-cơ: Hai người là trong hàng 12 môn đồ (Mác 3:17, 18). Một người nữa là cha của Giu-đa (một trong 12 môn đồ, nhưng không phải là Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, Lu-ca 6:16). Và một người nữa là anh em của Đức Chúa Giê-su (Mác 6:3). Trong cả bốn người, chỉ có người anh em của Đức Chúa Giê-su là sống lâu hơn cả, và được biết đến hơn cả trong hội thánh để có thể viết bức thư như thế này. Cho nên chúng ta tin rằng tác giả thư này là Gia-cơ, người anh em của Đức Chúa Giê-su.

Là con của một người thợ mộc, tức là một nghề nghiệp trung lưu của thời ấy (Ma-thi-ơ 13:55), Gia-cơ có thể đã có cơ hội để có được một nền học vấn phải chăng hơn nhiều người cùng thời. Thư của Gia-cơ đã được xem là một mẫu của văn chương Hy Lạp trong thời kỳ Tân Ước. Lời thư ông dùng nhiều chữ ngữ vựng sắc sảo, và cách hành văn thông suốt chứng tỏ người viết là một người có trình độ học vấn khá cao. Bởi vì tên của ông được kể đến đầu tiên trong danh sách những người anh em của Đức Chúa Giê-su, nên có thể ông là người con trưởng. Nhưng có người hỏi tại sao khi Đức Chúa Giê-su qua đời Ngài đã giao trọng trách lo cho mẹ mình cho Giăng, người môn đệ thân tín (Giăng 19:26, 27); thì có giả thuyết cho rằng các người anh em của Đức Chúa Giê-su có thể không phải là con của bà Ma-ri nhưng là các con trai của Giô-sép của một đời vợ trước.

Hãy nghĩ đến mục vụ của Đức Chúa Giê-su, suy gẫm các câu Kinh Thánh sau đây. “Mẹ và anh em Ngài đến,” “Có kẻ thưa rằng, Này, mẹ và anh em thầy ở ngoài kia đương tìm thầy” (Mác 3:31, 32); “Bởi chưng chính các anh em Ngài cũng không tin Ngài” (Giăng 7:2-5). Các câu này cho chúng ta thấy chính người ruột thịt của Đức Chúa Giê-su đã đoán xét Ngài như thế nào? Điều này cho chúng ta sự can đảm nào khi có những lúc chúng ta cảm thấy mình bị người thân không hiểu mình?

“Bởi vì sự hiểu biết lầm lẫn về chức vụ của Đấng Mê-si. Và cũng là bởi sự thiếu đức tin của họ về thần tính của Đức Chúa Giê-su. Cả hai điều ấy đã làm anh em của Đức Chúa Giê-su thúc giục Ngài cần lộ diện ra trước mọi người trong Ngày Lễ Đền Thánh.” – phỏng trích Ellen G. White, *Desire of Ages (Hy Vọng Muôn Đời)*, trang 485, 486.

Thứ Hai *29 Tháng 9

Gia-Cơ, Người Tín Đồ

Hãy Đọc 1 Cô-rinh-tô 15:5-7 và Công Vụ 1:4. Chúng ta thấy có những sự thay đổi nào đã đến với Gia-cơ?

Đức Chúa Giê-su hiện ra trong đời sống nhiều người sau khi Ngài phục sinh, kể cả với Phi-e-rơ và các môn đồ (trừ Giu-đa Ích-ca-ri-ốt). Và Ngài cũng hiện ra cho 500 người cùng một lần. Nhưng Gia-cơ không có mặt trong nhóm 500 người này khi Chúa hiện ra cho họ. Bởi vì Đức Chúa Giê-su đã hiện ra riêng với ông. Sự hiện ra ấy của Chúa phải thật là đặc biệt, vì Kinh Thánh có nhắc đến điều ấy. Điều gì xảy ra trong sự hiện ra của Chúa với Gia-cơ thì Kinh Thánh không ghi lại, nhưng cuộc gặp gỡ ấy đã có một ảnh hưởng lớn trong đời Gia-cơ. Bởi vì sau đó Gia-cơ đã trở thành một người tín đồ trung tín của Chúa và về sau là một nhà lãnh đạo có nhiều ảnh hưởng trong hội thánh.

Chúng ta còn biết gì về Gia-cơ nữa? Đọc Công Vụ 12:16, 17; Công Vụ 15:13, 15, 19; Công Vụ 21:17-19; Ga-la-ti 1:18, 19; Ga-la-ti 2:9.

Chẳng lâu thì Gia-cơ đã thành một nhà lãnh đạo của hội thánh tại Giê-ru-sa-lem. Khi Phi-e-rơ được thiên sứ cứu thoát khỏi ngục (năm 44 Sau Chúa), ông đã muốn báo tin cho Gia-cơ biết về việc ấy (Công Vụ 12:17). Điều này cho thấy vai trò quan trọng của Gia-cơ trong hội thánh. Năm năm sau, trong vai trò một lãnh đạo của hội thánh, Gia-cơ đã công bố quyết định của Hội Đồng Giê-ru-sa-lem. Phao-lô, khi liệt kê những “cột trụ” của hội thánh đã nhắc tên Gia-cơ trước tên của Phi-e-rơ và Giăng (Ga-la-ti 2:9). Vài năm sau đó (năm 58 Sau Chúa), Phao-lô đã mang tiền dâng từ các hội thánh về giúp những tín hữu nghèo trong thành Giê-ru-sa-lem. Đại diện mỗi hội thánh đã mang của dâng đến đặt dưới chân của Gia-cơ (đọc Ellen G. white, *Sketches from the Life of Paul (Minh Họa Cuộc Đời của Phao-lô)*, trang 208, 209).

Gia-cơ đã được xem là một người được nhiều sự kính trọng nhiều năm, cả sau khi các sứ đồ và các lãnh đạo và các giáo sư của hội thánh đã qua đời. Đúng ra rất nhiều truyền thuyết đã được kể về Gia-cơ và sự lãnh đạo được ơn của ông mà người ta đã đặt tên ông là “Gia-cơ Người Công Bằng.” Gia-cơ đã khởi đầu là một người nghi ngờ Đức Chúa Giê-su, nhưng kết cuộc ông lại trở thành một nhà lãnh đạo đời sống tín giáo của hội thánh lúc ban đầu.

Gia-Cơ Và Phúc Âm

Rất đáng tiếc, có thể là vì ma quỷ đã tìm cách phá hoại, mà nhiều Cơ đốc nhân đã không nhận thức được tầm quan trọng của sứ điệp trong bức thư Gia-cơ viết. Chúng ta không phủ nhận công trình của Martin Luther trong thời kỳ của ông, và chúng ta biết rằng “Sự Cải Cách” đã không ngừng lại với Luther. Sự cải cách của hội thánh Chúa vẫn tiếp diễn cho đến gần thời kỳ cuối cùng của lịch sử nhân loại.” – phỏng trích Ellen G. White, *The Story of Redemption (Câu Chuyện Cứu Chuộc)*, trang 353. Bởi vì những nhà Cải Cách của thế kỷ 16 vẫn còn có những sự dạy dỗ sai lầm, nên còn nhiều chân lý của Chúa phải được tỏ bày.

Các lỗi lầm ấy là lý do vì sao Đức Chúa Trời phải dấy lên những nhà cải cách tôn giáo sau Luther, như Jonathan Edwards, George Whitefield và hai anh em ông Wesley để đưa đến sự ra đời của hội thánh Giám Lý (Methodist). Đó là thời kỳ Đại Phục Hưng. Các người này là những người đã nhắc đến sự quan trọng của sự thánh khiết của đời sống Cơ đốc nhân. Sự cải cách vẫn tiếp tục, đến thời kỳ Phục Hưng Thứ Nhì, là lúc Đức Chúa Trời đã dấy lên những người Cơ Đốc Phục Lâm An Thất Nhật để truyền giảng “sứ mạng của thiên sứ thứ ba”. Sự truyền giảng đạo Chúa được thực hiện bởi các chứng nhân là những người “giữ điều răn của Đức Chúa Trời, và giữ lòng tin Đức Chúa Giê-su” (Khải Huyền 14:12).

Xin Đọc Gia-cơ 1:3; 2:5, 22, 23; 5:15. Các câu này nói gì về đức tin? Các câu này cho thấy thế nào là sống bởi đức tin? Chúng cho thấy rằng đức tin không phải chỉ là nói “Vâng!” với các lễ thật Kinh thánh mà thôi.

Chúng ta sẽ ngạc nhiên khi khám phá ra rằng Gia-cơ nói “tin và đức tin” 19 lần trong bức thư ngắn của ông; nhiều hơn cả các lần ông dùng chữ “việc làm” và “được xưng công bình (hay được tha tội) cộng lại! Chính thật, Gia-cơ nói rằng đức tin rất là quan trọng, ông nói điều này ngay trong phần mở đầu của đoạn 1 khi ông nhắc đến sự khổ nhọc và sự cần thiết của sự khôn sáng (câu 3, 6). Điều này cho thấy ông không chỉ viết về việc làm của người tín đồ nhưng ông muốn họ phải có đức tin vững vàng. Và chúng ta thấy đó, hành động “tin” có thể không ảnh hưởng đời sống một người; nhưng đức tin thật có thể nhìn thấy được trong đời sống của người đó và được bày tỏ qua bản tính của cá nhân ấy (tư tưởng, tình cảm, và hành động).

Điều gì bạn làm hằng ngày cho thấy đức tin của bạn là thật và vững mạnh, dầu trong những điều nhỏ nhất?

Thư Cho 12 Chi Phái Tàn Lạc Khắp Nơi

Xin Đọc Gia-cơ 1:1; Công Vụ 11:19-21; và Phi-e-rơ 2:9,10. Mười hai chi phái này là ai? Vì sao họ bị tản lạc khắp nơi?

Như đã thấy, thư của Gia-cơ là thư gửi cho các tín đồ, tức là những người đã tin Chúa. Mới đầu, công việc truyền bá phúc âm chú trọng vào Giê-ru-sa-lem (Lu-ca 24:47). Nhưng những sự tấn công vào hội thánh càng ngày càng hung bạo hơn, nhất là sau khi Ê-tiên bị ném đá. Bởi thế các tín đồ chạy trốn khỏi Giê-ru-sa-lem, tản lạc khắp nơi. Nhưng họ mang theo tin lành và gieo hạt giống phúc âm trong tất cả các thành phố lớn thuộc Đế quốc La-Mã mà họ đã tản lạc đến.

Theo Công Vụ 11, tin lành đã được rao truyền ra cho người ngoại rất sớm, và bắt đầu tại thành An-ti-ốt. Thế cho nên 12 chi phái có ý chỉ về mọi tín hữu khắp nơi, không nhất thiết phải là một hội thánh nào cả.

Xin Đọc Công Vụ 15;13-21. Gia-cơ đã phải làm gì để đối phó với các vấn đề đang làm hội thánh có sự xáo trộn?

Gia-cơ nhắc đến lời tiên tri của A-mốt rằng Y-sơ-ra-ên sẽ được làm nên mới và sẽ phát triển vì có thêm những người ngoại (không phải Do Thái) nữa (Công Vụ 15:16, 17). Lời tiên tri này dựa vào luật pháp của Môi-se cho các người ngoại bang ở giữa vòng Y-sơ-ra-ên (Lê-vi ký 18 – 20). Gia-cơ gọi những người đọc thư mình là 12 chi phái để nhắc họ về mối tương quan giữa họ với Y-sơ-ra-ên như là những kẻ cùng là giòng dõi của lời hứa cho Áp-ra-ham. Phi-e-rơ cũng có một tư tưởng tương tự khi ông cho rằng Cơ-đốc nhân là một “dân thánh” (1 Phi-e-rơ 2:9; cũng đọc Xuất Ê-díp-tô Ký 19:5, 6). Ông cũng gọi họ là những “người kiều ngụ rải rác” ở nước ngoài (1 Phi-e-rơ 1:1), hay ngoài vòng biên giới của Y-sơ-ra-ên.

Một hội thánh của kẻ kiều ngụ rải rác ở nước ngoài? Có giống như chúng ta là tín đồ của Cơ Đốc Phục Lâm không? Chúng ta có thể khác văn hóa, khác địa lý, và cả thành phần xã hội khác nhau, nhưng chúng ta thấy đều là người Cơ Đốc Phục lâm trong Đấng Christ như là một nhóm hội thánh cải cách đặc biệt?

Gia-Cơ Và Đức Chúa Giê-su

Gia-cơ chắc chắn đã có cơ hội quan sát Đức Chúa Giê-su từ khi Ngài còn ấu thơ cho đến khi Chúa trưởng thành. Về sau, Gia-cơ đã tin và Đức Chúa Giê-su chính là Đấng Mê-si, và sau đó ông trở thành người lãnh đạo của các người tin Chúa ở Giê-ru-sa-lem. Nhưng Gia-cơ không gọi mình là người anh em của Chúa mà xưng mình là người hầu việc Ngài (Gia-cơ 1:1). Rõ ràng là Gia-cơ đã học được sự hạ mình và có sự khôn sáng. Chúng ta sẽ thấy hai điều ấy qua những lời thư của ông. (Gia-cơ 1:9-11, 21; Gia-cơ 3:13-18; Gia-cơ 4:6-10).

So sánh các câu Kinh Thánh sau và tóm tắt chúng giống nhau ở điểm nào: Gia-cơ 1:22 và Ma-thi-ơ 7:24-27; Gia-cơ 3:12 và Ma-thi-ơ 7:16; Gia-cơ 4:12 và Ma-thi-ơ 7:1.

Sự dạy dỗ trong thư của Gia-cơ đã được thấy là rất tương tự với những sự dạy dỗ của Đức Chúa Giê-su. Nhưng khi so sánh kỹ càng thư này với các sách phúc âm thì chúng ta thấy thư Gia-cơ không lệ thuộc vào các sách ấy (hay là trích dẫn các sách ấy). Đúng ra Gia-cơ viết thư mình qua sự hiểu biết và học hỏi sự dạy dỗ của Đức Chúa Giê-su. Đức Chúa Giê-su là Đấng soi dẫn những kẻ tin Ngài và Ngài mang những ai nghe tiếng Ngài đến với đức tin và Ngài muốn họ dùng sự dạy dỗ của Ngài và chỉ dạy cho mọi người khác.

Khi chúng ta học sách Gia-cơ trong tam cá nguyệt này, chúng ta sẽ thấy là Gia-cơ cũng làm giống như chúng ta. Ấy là ông đã không hài lòng với loại đức tin ẻo uột và không có kết quả. Tuần tới, chúng ta sẽ thấy đức tin là chủ đề của phần đầu của sách này, và Gia-cơ cho thấy đức tin là một phần quan trọng trong mối tương quan chúng ta với Đấng Christ.

Hãy suy tưởng và tự nghĩ đức tin của bạn lớn đến độ nào. Bạn có thật có đức tin không? Đức tin của bạn có giúp gì cho bạn sống đời sống Cơ-đốc nhân không? Những điều gì bạn có thể làm được, sự chọn lựa nào bạn có thể có để giúp cho đức tin mình lớn mạnh thêm.

Thứ Sáu * 3 Tháng 10

Nghiên Cứu Bổ Túc:

“Các anh em của Đức Chúa Giê-su thường mang lên những triết lý của người Pha-ri-si, là loại triết lý trống rỗng và cổ hủ. Các anh em tưởng rằng họ cần phải giáo dục Đức Chúa Giê-su (họ không biết Ngài là Đấng thông hiểu mọi lẽ mầu nhiệm). Họ đã phê bình vì họ không hiểu được Ngài. Họ làm Đức Chúa Giê-su mệt mỏi và nản chí. Các anh em của Chúa cho rằng họ có đức tin nơi Đức Chúa Trời. Họ nghĩ rằng họ là những người đại diện cho Ngài; trong khi ấy Chúa ở kề bên họ bằng xương bằng thịt mà họ chẳng hề biết Ngài.

“Các anh em của Đức Chúa Giê-su đã làm con đường Chúa đi thêm khó khăn. Thật đau buồn cho Đấng Christ vì Ngài đã bị hiểu lầm ngay cả trong gia đình.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Desire of Ages* (Hy Vọng Muôn Đời), trang 326

Đề Tài Thảo Luận:

- 1 Thư Gia-cơ viết thật là một tập cẩm nang hữu ích cho đời sống tín giáo. Thư này có thể đã là sách đầu tiên được viết trong toàn bộ Tân Ước (khoảng năm 44 đến 49). Thư dạy dỗ chúng ta cách sống đời sống Cơ đốc nhân. Tại sao cách sống phù hợp với niềm tin của mình thì cũng quan trọng không khác kém chi điều chúng ta tin, hay còn hơn nữa? Hay là điều chúng ta tin thì quan trọng hơn cách chúng ta sống theo niềm tin của mình? Chẳng hạn, xin cho biết điều nào tốt hơn: một Cơ đốc nhân trung tín giữ ngày Thứ Nhất là ngày thánh nhật với tất cả lòng thành, hay là một người tín đồ giữ ngày Sa-bát mà chỉ là giữ cho lấy lệ chứ không thật sự giữ ngày ấy như là ngày thánh của Chúa? Giải thích câu trả lời của bạn.
- 2 Như chúng ta đã học trong ngày Thứ Hai, Gia-cơ là người anh em của Đức Chúa Giê-su. Đức Chúa Giê-su là Đức Chúa Trời, là Đấng Tạo Hóa của toàn vũ trụ, nhưng Ngài lại cũng là người trần. Ngài có anh em. Lễ thật diệu kỳ này giúp chúng ta thế nào trong việc hiểu được sự phân ly của thế gian tội lỗi với thiên đàng đã được hàn gắn? Điều ấy còn cho chúng ta thấy Đức Chúa Trời đã hết lòng muốn cứu kẻ có tội như thế nào? Làm sao sự kiện Đấng Christ phải trở thành người phạm, giúp chúng ta hiểu được chúng ta cũng có thể chiến thắng được tội lỗi? Làm thế nào sự hạ mình của đấng Christ trở nên con người giúp chúng ta hiểu rằng Đức Chúa Trời hiểu được sự tranh đấu mỗi ngày chúng ta phải trải qua?
- 3 Bài học tuần này giải thích rằng sự hạ mình là một chủ đề của thư Gia-cơ. Tại sao sự hạ mình là một điều quan trọng của đời sống Cơ đốc nhân? Khi chúng ta nhìn lên thập tự giá và điều gì đã xảy ra nơi ấy, làm sao chúng ta còn nghĩ được cái ý tưởng tự mãn với bản thân mình về phương diện thuộc linh?